

макаръ, че за това турците са калнатъ и серъ Хенри Елиотъ имъ вѣрва.

Както са види, Райка не е земала никакво участие въ приготвянето на възстанието. Споредъ думите ѝ, тя са научила за него прѣзъ пролѣтѣта, около Великденъ. Веднашъ я повикали въ дома, дѣто са събирало училищното настоятелство. Тя отишла, като мислила, че е имало работа по училището, но, за нейно голѣмо удивление, видѣла, че вмѣсто настоятелството въ залата са намирали много млади люди, които слушали пламенната рѣчь на Бенковски, който ги подбуждалъ камъ възстание. Азъ не можихъ да узная, кой е билъ тоя Бенковски и що е той станалъ. Казватъ, че той билъ убитъ близо до София, но това не е никакъ достовѣрно. Азъ мога да заявя, че истинското му име, споредъ събраните отъ мене свѣдения, не е Бенковски и че той е бълггаринъ. Мисля, че мнозина знаятъ, кой е той и отдѣ е, но не искатъ да говорятъ, за да не компрометиратъ неговите роднини и приятели. Райка разказваше, че той билъ хубавецъ мжжъ, високъ ржстъ съ сини очи, руси мустади и пламенна, увлекателна рѣчь. Неговите думи така силно подѣйствували на младежа, щото било рѣшено да възстанатъ сички, щомъ Сърбия обяви война. Незабавно било пристѣпено камъ подготвителните мѣрки и преди сичко тѣ помислили за знамето. Ето защо била повикана учителката на съвѣщание. Нейното искусство въ ржководѣлията било сѣкиму познато и за това ней искали да поржчатъ да ошие знамето на възстанниците. Подбуждана отъ просбите, заплашванията, а, може би, и надѣждата, че възстанието ще бжде сполучливо, Райка, най-сетнѣ, са